

РЕШЕНИЕ

№ 3429

гр. София, 03.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 22.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10888** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Производството е образувано по жалба от „Калиман“ ЕООД, срещу Решение № 000030-11067/17.10.2024г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите, с което е отказано изплащане на лихва по възстановена и обявена за недължимо платена сума за държавна такса в размер на 25000 лева.

В жалбата се твърди, че оспореният административния акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснати съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон. Според оспорващия административния орган за неприложимост на нормата на чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове (ЗНА). Поддържа се, че доколкото в Закона за хазарта липсва уредба на хипотезите, когато недължимо платени суми бъдат върнати, то е налице непълнота в закона, която се преодолява чрез прилагането на чл. 46, ал. 2 ЗНА. Според жалбоподателя на основание чл. 46, ал. 2 ЗНА и предвид липсата на изрична правна регламентация за възстановяване на недължимо платените суми, заедно със законната лихва, в случая приложение следва да намери чл. 129, ал. 6 ДОПК. При условията на евентуалност счита за приложима нормата на чл. 84 от Закона за задълженията и договорите, като, макар и акцесорно вземане, няма пречка лихвата да бъде претендирана в отделно производство. По тези съображения се претендира отмяна на оспореното решение и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – Изпълнителния директор на НАП , чрез процесуален представител

поддържа, неоснователност на жалбата. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с жалбата и приложените по делото писмени доказателства, прие следното от фактическа страна :

С Решение № 000030-2380/16.06.2021г. на дружеството е издаден лиценз за организиране на игри с игрални автомати за срок от 5 години, в игрална с административен адрес [населено място], [улица]. Със същото решение е определено за заплащане на ДТ в размер 25000 лв. по чл. 30, ал.6 от ЗХ и такса в размер на 7900лв., на основание чл.30, ал.1, вр.чл.3, ал.1, т.4 от ТТЗХ.

С молба вх. № 26-К-1798/28.11.2022г. от „Калиман“ ЕООД е поискано възстановяване на недължимо платените такси. По повод така депозираната молба е постановено Решение № 000030-696/26.01.2023г. с което искането е уважено.

Постъпила е нова молба, с която се претендира от НАП да бъде заплатена лихва за периода 30.06.2021г.-29.03.2023г. в размер на 4517,33лв. върху възстановената и обявена за недължимо платена сума за държавна такса в размер на 25000лв.. По така подаденото заявление е издадено оспорваното в настоящето производство решение, с което искането за заплащане на лихви е отхвърлено. Органът е развил съображения, че не е приложима процедурата по ДОПК за възстановяване и прихващане на недължимо платени суми (чл. 129, ал. 6 от ДОПК) или събиране на суми за такси, установени със закон (чл. 162, ал. 2, т. 3 от ДОПК). Производството по възстановяване на суми, платени по чл. 30, ал. 6 от ЗХ се развива по ред, различен по ДОПК. В тази връзка органът сочи, че не е подавана жалба срещу Решение № 000030-696/26.01.2023г. с което се възстановяват 25 000 лв., като недължимо платени, както и не е подавана молба с искане за допълване на диспозитива на същото решение, с което са уважени всички претенции на заявителя. В този смисъл е прието, че е налице стабилен административен акт, който не подлежи на преразглеждане, което прави искането недопустимо.

Въз основа на така приетата фактическа обстановка, съдът прави своите правни изводи :

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от активно легитимирано лице с правен интерес да оспорва, в законоустановения преклузивен срок, насочена срещу административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспорваното решение е издадено от компетентен административен орган, в предвидената по чл.59, ал.2 от АПК форма и при липса на допуснати нарушения на административнопроизводствените правила като спор между страните по тези въпроси няма.

Не са налице противоречия с материалноправните разпоредби.

Разпоредбата на чл. 92, ал. 4 ЗХ регламентира, че недължимо платени или събрани суми по ал. 1-3 (такси по чл. 30, ал. 3 и ал. 4 ЗХ, годишни вноски за социално отговорно поведение, глоби и лихви) и подлежащи на възстановяване се прихващат или възстановяват по реда на ДОПК. Следователно редът по ДОПК не е приложим към таксите по чл. 30, ал. 5 и ал. 6 ЗХ. При и по повод дейността си по надзор на хазарта изпълнителният директор на НАП не действа като орган по приходите, така както е предвидено в нормата на чл. 129 ДОПК. Едновременно с това производството по чл. 129 ДОПК приключва с акт за възстановяване и прихващане, а в случая възстановяването на недължимо платената такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ е извършено въз

основа на решение на изпълнителния директор на НАП в качеството му орган по надзор на хазарта. В цитирания смисъл и определение № 13042/03.12.2024г. по адм. д. № 9859/2024г. на ВАС, VIII отд.

След като в чл. 92 ЗХ не е уредена процедурата за възстановяване на таксите по чл. 30, ал. 6 ЗХ, правилно административният орган е приел, че не е приложима разпоредбата на чл. 129, ал. 6 ДОПК. След като за главницата не се прилагат правилата на глава 16 "Особени производства", Раздел I "Прихващане и възстановяване", чл. 128 - чл. 132 на ДОПК, то същите не могат да бъдат отнесени и към акцесорното вземане – за лихва за забава върху недължимо платени такси по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

Видно от материалите по делото, заявената претенция на дружеството за възстановяване на недължимо платени суми е уважено. Обезщетението за забава от изпълнението на незаконосъобразен индивидуален административен акт, което е станало изискуемо с отмяната му в посочената част, би могло да се претендира по реда на чл. 203 - чл. 207 АПК във вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, а не чрез оспорване на отказа за възстановяване на законната лихва по реда на ДОПК, с каквото искане е бил сезиран ответникът. Този извод се подкрепя и от разясненията, дадени в ТР № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по тълк. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС. В този смисъл е и Решение № 9824/17.09.2024г., постановено по адм.д.№ 1678/2024г. на ВАС. В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че процесният отказ на изпълнителния директор на НАП да възстанови лихвата за забава съответства на приложимите материалноправни норми, тъй като липсва норма в специалния приложим закон, която да задължава ответника да издаде търсения от дружеството акт по реда на чл. 21 и сл. от АПК.

Горното налага извод за неоснователност на оспорването, поради което жалбата следва да се отхвърли.

По разноските:

С оглед изхода на делото и чл. 143, ал. 3 АПК в полза на ответната страна следва да се присъдят направените разноски по делото, които са в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, съответстващо на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 28 състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Калиман“ ЕООД срещу Решение № 000030-11067/17.10.2024г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите.

ОСЪЖДА „Калиман“ ЕООД да заплати на Национална агенция по приходите сумата в размер на 100 лева, представляваща направени за делото разноски за юрисконсултско възнаграждение .

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ:

